

David Baldacci

De verraders

Zwarte Beertjes
Utrecht

Zoals altijd stond Harry Finn om halfzeven op. Hij zette koffie, deed de achterdeur open om de hond zijn ochtendwandeling door de achtertuin te laten maken, nam een douche, schoor zich, maakte de kinderen wakker en hield vervolgens een halfuur lang toezicht op de gecompliceerde operatie van het ontbijt en aanstalten maken om naar school te gaan. Terwijl er haastig wat boterhammen naar binnen waren gewerkt, rugzakken en schoenen waren omgehangen en aangetrokken, en ruzies waren begonnen en weer beslecht, was Finns vrouw ook uit bed gekomen, en hoewel ze er nog slaperig uitzag, was ze paraat voor haar zoveelste dag als moeder annex chauffeur van drie kinderen, onder wie een vroegwijze tienerjongen met een onafhankelijke instelling.

Harry Finn was in de dertig, met een nog jongensachtig gezicht en een paar blauwe ogen die weinig ontging. Hij was jong getrouwd, hield van zijn vrouw en drie kinderen en voelde zelfs oprechte genegenheid voor de hond, een niet bepaald raszuivere labrador met flaporen die George heette. Finn was 1,82 meter lang, en zijn lange armen en pezige lijf bezorgden hem zowel snelheid als uithoudingsvermogen. Hij ging gekleed in zijn gebruikelijke vershoten spijkerbroek en een los daaroverheen hangend overhemd. Met zijn ronde brilletje en zijn intelligente, wat in zichzelf gekeerde gezicht, zag hij eruit als een accountant die ervan genoot om na een lange dag vol cijfertjes naar Aerosmith te luisteren. Hoewel hij verbazingwekkend atletisch was, was hij in wezen een scharrelaar, iemand die op een heel ongeregelde manier zorgde voor brood op de plank en iPods in de oren van zijn kinderen. En hij was goed in wat hij deed. Er waren maar heel weinig mensen die deden wat hij deed en daarbij in leven wisten te blijven.

Hij kustte zijn vrouw, omhelsde zijn kinderen, zelfs de tiener, pakte de plunjezak die hij de vorige avond naast de voordeur had gezet, stapte in zijn Toyota Prius en reed naar het aan de Potomac gelegen National Airport, vlak buiten Washington. Officieel heette de luchthaven al sinds enige tijd Ronald Reagan Washington

National Airport, maar voor de inwoners van Washington zou het altijd gewoon bekend blijven staan als het National. Finn zette zijn auto in een van de parkeervakken naast de hoofdterminal, een gebouw dat voornamelijk opviel door een reeks onderling verbonden koepels die de architect had afgekeken van Thomas Jeffersons geliefde landhuis Monticello. Met zijn plunjezak in de hand sjokte hij over een overdekte voetgangersbrug het gebouw binnen. In een toilethokje ritste hij de plunjezak open en trok een zwaar blauw jack met reflecterende stroken op de mouwen aan, plus een bijpassende blauwe broek. Daarna hing hij een oranje oorbeschermer om zijn nek en spelde een officieel aandoend identiteitsbewijsje op zijn jack.

Hij wist door de veiligheidscontrole te komen door zich aan te sluiten bij een kudde luchthavenmedewerkers die een voor een door een ‘speciale’ controlepost sjokten, waar de controle merkwaardig genoeg minder streng was dan bij de passagiers. Toen hij eenmaal door de controle was, liep hij nonchalant achter een andere medewerker aan door een beveiligde deur het asfalt op. De man hield de deur zelfs voor hem open.

‘In welke ploeg werk jij?’ vroeg Finn, en de man vertelde het hem. ‘Ik begin net,’ zei Finn. ‘En dat zou helemaal niet erg zijn, als ik niet de halve nacht was opgebleven voor die verdemde American football-wedstrijd.’

‘Ik weet er alles van,’ zei de man instemmend.

Finn rende snel de metalen trap af en liep naar een 737 die werd klaargemaakt voor een korte vlucht naar Detroit, en van daaruit naar Seattle.

Onderweg kwam hij verschillende mensen tegen, onder wie iemand die in een tankwagen reed, twee mensen die een rij bagagewagentjes bestuurden en een monteur die de wielen van het toestel aan het inspecteren was. Niemand sprak hem aan want hij zag eruit alsof hij het volste recht had om hier te zijn en gedroeg zich ook zo. Terwijl hij zijn koffie opdrank, liep hij een rondje om het vliegtuig.

Daarna liep hij naar een Airbus A320 die binnen een uur onderweg zou zijn naar Florida. Er stond een rij bagagewagentjes naast geparkeerd. Met een geofefende beweging trok Finn een klein pak-

ketje uit zijn jack en schoof het in een zijvak van een van de hoogopgestapelde tassen. Daarna liet hij zich naast de wielen van het landingsgestel op zijn knieën zakken en deed alsof hij het bandenprofiel controleerde. Omdat hij de uitstraling had van iemand die hier volkomen thuishoorde, was er ook nu weer niemand die ook maar enige aandacht aan hem besteedde. Een minuut later stond hij met iemand van het grondpersoneel wat te praten over de kansen van de Washington Redskins en het beroerde toekomstperspectief voor de harde werkers in de luchtvaartindustrie.

‘Iedereen heeft het zwaar,’ zei hij. ‘Behalve de hoge heren natuurlijk. Die graaiers weten gewoon niet waar ze het geld moeten laten.’

‘Zo is het maar net,’ zei de andere man en ze stootten met hun knokkels tegen elkaar om plechtig te bezegelen dat ze het hartgrondig met elkaar eens waren over de hebzucht van de genadeloze graaiers die het in het bepaald niet zachtaardige luchtruim voor het zeggen hadden.

Finn merkte op dat het achterste vrachtluik van het toestel naar Detroit nu openstond. Hij wachtte tot de wagentjes wegreden om de bagage op te halen en klom toen op de naast het toestel geparkeerde bagagelift, kroop door het luik het toestel binnen en dook weg in zijn schuilplaats. Die had hij van tevoren al uitgezocht door de bouwtekeningen van de 737 te bestuderen. Die waren niet moeilijk te krijgen, als je wist waar je moest zoeken en het was duidelijk dat Finn dat wel wist. Uit openbare bronnen op internet was hij ook te weten gekomen dat dit toestel maar halfvol zou zijn, en dus zou zijn gewicht achter in het toestel geen punt zijn.

Terwijl hij in elkaar gedoken in zijn schuilplaats lag, werd het toestel volgestouwd met zware koffers, tassen en gestreste passagiers. Daarna steeg het op en zette koers naar Detroit. Finn lag rustig in het laadruim, waar een normale luchtdruk werd bewaard, al was het hier wel wat koeler dan in de hoofdcabine, zodat hij blij was dat hij een dik jack aanhad. Ongeveer een uur nadat het was opgestegen, landde het toestel weer en taxiede naar de gate. Een paar minuten later ging het vrachtluik open en werd de bagage uitgeladen. Toen de laatste koffer was weggehaald, bleef Finn guldig nog een tijdje liggen wachten voordat hij tevoorschijn

kwam en voorzichtig door het open achterluik tuurde. Er waren mensen in de buurt, maar niemand keek zijn kant op. Hij liet zich uit het vrachtluik zakken en plofte op het asfalt. Een minuut later zag hij een paar beveiligingsmensen zijn kant uit komen. Ze hadden bekers koffie bij zich waar ze zo nu en dan een slok uit namen en waren druk met elkaar in gesprek. Hij trok een boterhamzakje uit zijn zak, viste er een dubbele boterham met ham uit en terwijl hij van het toestel wegliep, nam hij een hap.

Toen hij de twee beveiligingsmensen passeerde, knikte hij hun toe. ‘Drinken jullie echte koffie of is dat koffie verkeerd, koffie half mét en half zonder cafeïne of koffie met karamelsmaak en een aromatisch scheutje van god mag weten wat erin?’ Hij lachte met een mond vol hamsandwich. De twee beveiligingsmensen grinnikten ook en Finn liep weg.

Hij stapte het terminalgebouw binnen, liep naar een toilet, trok zijn jack uit, deed zijn oorbeschermers en badge af en liep naar het bureau van de luchthavenbeveiliging.

‘Ik heb een bom in een tas gestopt die vanochtend op National Airport in een A320 is geladen,’ vertelde hij de politieman aan de balie. ‘En ik ben hier net naartoe gekomen in het laadruim van een 737 uit Washington. Ik had dat toestel zo kunnen neerhalen.’

De verbijsterde politieman droeg op dat moment geen wapen, en dus dook hij over de balie om Finn tegen de grond te werken. Finn deed keurig een stapje opzij, zodat de man langs hem heen schoot en languit op de vloer smakte, waar hij luid om hulp brullend bleef liggen. Andere agenten kwamen de achterkamer uit gestroomd en liepen met getrokken pistool naar hem toe. Maar toen had Finn zijn geloofsbrief al tevoorschijn gehaald.

Op dat moment vloog de deur van het kantoor open en kwamen drie mannen met lange passen naar binnen gelopen. Alle drie hielden ze hun federale badge zo hoog dat het net een koninklijke scepter was.

‘Homeland Security,’ blafte een van hen. Hij wees naar Harry Finn. ‘Deze man werkt voor ons. En iemand hier zit tot aan zijn nek in de stront.’

‘Goed gedaan, Harry, zoals gebruikelijk,’ zei het hoofd van het Homeland Security-team een tijdje later terwijl hij Finn op zijn rug sloeg. De duidelijke gaten in de luchthavenbeveiliging die Harry Finn zojuist had aangetoond, waren bekendgemaakt aan iedereen die daarvan hoorde te weten, er waren mensen uitgekaf-ferd, rapporten ingediend, e-mailtjes afgevuurd en mobiele telefoonbatterijen helemaal leeggezogen. Over het algemeen zou het ministerie van Binnenlandse Veiligheid, ofwel het Department of Homeland Security (DHS), Finn geen opdracht hebben gegeven om de beveiliging van een luchthaven te doorbreken, want dat was het domein van de FAA en die vond het beslist niet goed dat iemand anders zich daarmee bemoeide. Finn vermoedde dat dat kwam omdat de jongens van de FAA maar al te goed wisten hoeveel gaten er in het systeem zaten, en vooral niet wilden dat buitenstaanders dat ook in de gaten zouden krijgen. Maar hoe het ook zij, de mensen van DHS waren erin geslaagd om toestemming te krijgen voor deze operatie, en ze hadden Finn uitgekozen om de trekker over te halen.

Finn was geen werknemer van DHS. De firma waar hij voor werkte, was door het ministerie ingehuurd om de beveiliging van allerlei overheidsinstallaties en risicogevoelige particuliere faciliteiten in het hele land te onderzoeken op betrouwbaarheid. Dat deden ze met behulp van een zeer praktische en confronterende methode: op alle manieren die ze maar konden bedenken probeerden ze de beveiliging van die instellingen te doorbreken. DHS deed vaak aan dit soort outsourcing. Het departement had een jaarlijks budget van ongeveer veertig miljard dollar en ze moesten al dat geld toch ergens aan besteden. Finns firma pikte daar ook een graantje van mee. Het was maar een klein graantje, maar zelfs een zeer bescheiden deel van tientallen miljarden is nog steeds een uitstekende bron van inkomsten.

Onder normale omstandigheden zou Finn de luchthaven hebben verlaten zonder te vertellen wat hij had gedaan, en dan naderhand

pas zijn kaarten op tafel leggen. Maar het was duidelijk dat DHS er echt schoon genoeg van had dat de Amerikaanse luchthavens zo slecht beveiligd werden, en omdat het ministerie daar een stevig statement over wilde maken, had Finn opdracht gekregen om bij de beveiliging naar binnen te lopen en zijn misdrijf op te biechten, zodat de medewerkers van DHS op spectaculaire wijze achter hem aan het bureau binnen konden stormen om daar enorm veel herrie te schoppen. De media zou het water in de mond lopen, de luchtvaartindustrie zou zwaar aangeslagen zijn en DHS zou een uiterst efficiënte en heroïsche indruk maken. Daar bemoeide Finn zich echter niet mee. Hij gaf geen interviews en zijn naam stond nooit in de krant. Hij deed gewoon rustig zijn werk.

Wel zou hij naderhand een follow-up briefing houden voor de beveiligingsmensen die hij zojuist de loef had afgestoken, en daarbij zou hij zijn best doen om zowel bemoedigend als diplomatiek te zijn terwijl hij hun prestaties, of het gebrek daaraan, beoordeelde en aanbevelingen deed voor veranderingen. Soms waren deze briefings het gevaarlijkste werk dat hij deed. Mensen konden heel nijdig worden als ze erachter kwamen dat ze niet alleen waren belazerd maar ook nog in hun hemd gezet, en het was wel voorgekomen dat Finn zich letterlijk de zaal uit had moeten vechten.

‘Op de een of andere manier zullen we al deze mensen toch goed in vorm moeten zien te krijgen,’ merkte de DHS-man op.

‘Ik weet niet of ik dat nog zal meemaken, meneer,’ zei Finn naar waarheid.

‘Je kunt wel met ons mee terugvliegen naar Washington,’ zei de man. ‘We hebben een Falcon stand-by staan.’

‘Dank u wel, maar ik was van plan om even bij iemand langs te gaan. Ik ga morgen terug.’

‘Prima. Tot de volgende keer dan maar.’

Tot de volgende keer, dacht Harry Finn.

Toen de mannen weg waren, huurde Finn een auto en reed een voorstad van Detroit in, waar hij bij een rijtje winkels bleef staan. Hij trok een stadsplattegrond en een dossiermap met een foto erin uit zijn rugzak. De kale man op de foto was drieënzestig jaar en had een paar opvallende tatoeages. Hij heette Dan Ross.

Dat was niet zijn echte naam, maar dat gold ook voor Harry Finn.

Artritis. En dan ook nog die verdomde lupus. Samen vormden ze een prachtig duo, dat er helemaal op was ingesteld om het leven voor hem tot een pijnlijk kloppende hel te maken. Elk bot kraakte, en elke afzonderlijke pees deed vreselijk pijn. Elke beweging gaf hem een harde schop in zijn maag, en toch bleef hij gewoon doorlopen, want als je eenmaal bleef staan, kwam je nooit meer in beweging. Hij slikte een paar krachtige pillen die hij helemaal niet hoorde te hebben en zette een honkbalpetje op zijn kale, bleke hoofd, trok de klep diep over zijn ogen en zette daarna een zonnebril op. Hij vond het niet prettig als de mensen zagen waar hij naar keek. En hij wilde ook niet dat ze hem goed te zien kregen. Hij liet zich voorzichtig in de auto zakken en reed naar de winkel. Onderweg begonnen de medicijnen te werken, zodat hij zich weer goed voelde, in elk geval voor een paar uur.

‘Dank u wel, meneer Ross,’ zei de verkoper met een snelle blik op de creditcard, voordat hij die teruggaf en de spullen die hij net had gekocht naar hem toe schoof. ‘Een fijne dag verder.’

‘Ik heb geen fijne dagen meer,’ antwoordde Dan Ross. ‘Ik heb alleen nog maar dagen over.’

De verkoper keek snel even naar de pet op het kale hoofd.

‘Geen kanker,’ zei Ross die zonder enige moeite zijn gedachten wist te lezen. ‘Het zou misschien beter zijn als het dat wel was. Dat gaat sneller, weet je wel?’

De verkoper, die begin twintig was en daarom natuurlijk nog steeds onsterfelijk, zag er niet uit alsof hij zelfs maar in de verste verte in de gaten had wat Ross bedoelde. Hij gaf een onhandig, wat verlegen knikje en richtte zijn aandacht op de volgende klant. Dan Ross liep de winkel uit en vroeg zich af wat hij nu zou gaan doen. Geldzorgen had hij niet. De overheid zorgde goed voor hem nu hij oud en ziek was. Zijn pensioen was eersteklas en zijn ziektekostenverzekering dekte werkelijk alles; dat was iets waar de federale overheid goed in was. En als je het hem vroeg, waren er maar heel weinig dingen waar die lui echt goed in waren. Nu had

hij alleen nog maar tijd. Tijd, dat was nu voor hem het allerbelangrijkst. Wat nu? Naar huis om niets te doen? Of gaan eten in de plaatselijke lunchroom, waar hij zijn maag kon vullen, naar de sportzender kon kijken en wat kon flirten met de knappe serveerstertjes? Die negeerden hem natuurlijk volkomen, maar een man kon altijd blijven dromen, toch? Dromen van de tijd toen de dames om hem heen zwermden als vliegen om de stroop.

Nee, veel had het niet om het lijf, dat leven van hem. Dat moest hij toegeven. Terwijl hij dat dacht, keek hij discreet om zich heen. Zelfs nu nog controleerde hij onwillekeurig altijd of hij werd geschaduwd. Zo werd je als mensen je voortdurend wilden vermoorden. God, maar wat had hij ervan genoten! Het was echt stukken en stukken beter geweest dan je elke dag weer moeten afvragen of je nou in de lunchroom zou gaan eten of thuis, dat onzinnige debat dat hij elke ellendige dag van de ellendige puinhoop die zijn welverdiende oude dag bleek te zijn weer met zichzelf voerde. Meer dan dertig jaar geleden had hij elke maand in een ander land gezeten, in de drukke perioden in elk geval. Hij had de hele wereld gezien. Van het ene netelige parket in het andere, had hij altijd gezegd, maar wel met het wapen van mijn keuze. Hij permitteerde zich een nostalgische glimlach. Dat was alles wat hem nu nog restte, zijn herinneringen. En de lupus. Kennelijk was er dus toch een God. Maar dit was wel een lullige manier om daarachter te komen.

Jammer genoeg voor Ross was zijn observatievermogen weliswaar nog heel goed, maar niet onfeilbaar meer. Een eindje verderop langs de straat zat Harry Finn in zijn huurauto en hij nam de unieke meneer Ross aandachtig op. Waar nu naartoe, pappie? Naar huis of naar de lunchroom? Naar de lunchroom of naar huis? Tjonge, wat ben jij diep gezonken.

In driekwart van alle gevallen dat Finn van dit inwendige debat getuige was geweest, was Dan Ross naar de lunchroom gegaan. En ook vandaag was dat kennelijk weer het geval, want hij draaide zich om en liep naar de Edsel Deli. AL SINDS 1954 DRAAIEN WIJ OP VOLLE TOEREN stond er op het bordje boven de toegangsdeur, en daaruit bleek dat de lunchroom het heel wat langer had weten vol te houden dan de treurige Ford Edsel waar hij naar vernoemd was.

Ross zou minstens een uur lang zitten eten en daarbij elke beweging die de schattige serveersters maar maakten vol aandacht opnemen. Daarna een ritje van twintig minuten naar huis, waar hij in zijn achtertuintje zou gaan zitten om de krant te lezen totdat het dan weer tijd was om naar binnen te gaan, een dutje te doen, een bescheiden maaltijd klaar te maken, even wat tv te kijken en patience te spelen aan het kleine tafeltje bij het raam in de voorkamer, waar de lamp op de kaarten scheen. En dan zou het wel weer genoeg zijn geweest voor deze dag. Om een uur of negen zou in het kleine huisje het licht uitgaan en zou Dan Ross in slaap vallen om de volgende ochtend wakker te worden en het allemaal weer opnieuw te gaan doen. In gedachten somde Finn langzaam en weloverwogen deze vaste punten op in het langzaam wegtikkende leven van de oude man.

Een minuut of vijf voordat Ross de lunchroom weer uit zou komen, stapte Finn de auto uit, hij stak met lange passen de straat over, keek snel even door het raam van de lunchroom en zag Ross aan zijn gebruikelijke tafeltje achterin zitten, waar hij aandachtig naar de rekening zat te kijken die hem zojuist was overhandigd. Finn liep rustig naar de plek toe waar Ross' auto geparkeerd stond. Binnen twee minuten zat hij weer in zijn huurauto. Nog eens drie minuten later kwam Ross het restaurant uit, schuifelde langzaam door de straat naar zijn auto toe, stapte in en reed weg. Finn reed de andere kant op.

Die avond werkte Ross weer zijn treurige reeks trivialiteiten door en rondde die af met drie vingers Johnnie Walker Black Label die hij zonder ook maar enige aandacht te besteden aan alle waarschuwingen op het etiket combineerde met een paar stevige pijnstillers. Hij wist nauwelijks zijn bed meer te halen voordat de verlamming intrad. Aanvankelijk ging hij ervan uit dat het door de medicijnen kwam en was hij zelfs blij met de langzame gevoelloosheid die zich langzaam van hem meester maakte. Maar terwijl hij op bed lag, voelde hij plotseling een lichte paniek toen het in hem opkwam dat het ook de lupus zou kunnen zijn die overging naar een hoger en agressiever stadium. Toen hij het plotseling moeilijk vond worden om adem te halen, wist hij dat het iets anders moest zijn. Een hartaanval? Maar waar was dan de olifant op

zijn borst en de felle pijn in zijn linkerarm? Een hersenbloeding? Hij kon nog denken en praten. Hij sprak een paar woorden, maar geen daarvan kwam eruit als een onduidelijk gemompel, zijn gezicht voelde niet scheef aan en hij had van tevoren geen pijn gevoeld, in elk geval niet meer dan anders. Geen pijn, dat was het probleem. Zijn armen en benen waren nu volkomen gevoelloos. Hij liet zijn blik over zijn arm gaan, tot aan zijn linkerhand, en probeerde zijn vingers over elkaar te wrijven, maar het commando in zijn geest leek de arm niet te bereiken.

Eerder op de avond had er iets op zijn vingers gezeten. Het had glibberig aangevoeld, als vaseline. Je kon er eindeloos over blijven wrijven, zonder dat het droog ging aanvoelen. Toen hij thuis kwam, had hij zijn handen gewassen en dat had hem voldoende geleken. Zijn vingers waren niet glibberig meer geweest. Hij had niet geweten of dat nou kwam omdat hij zijn handen had gewassen of dat het spul, wat het dan ook geweest mocht zijn, inmiddels verdampt was.

Toen raakte de waarheid hem als een kogel van .50 kaliber. Misschien was het wel geabsorbeerd. Geabsorbeerd in zijn lichaam.

Wanneer waren zijn vingers nat geworden? Hij dacht ingespannen na. Het was niet vanochtend gebeurd. Niet in de winkel of de lunchroom. Daarna dan? Zou kunnen. Toen hij in de auto was gestapt. De kruk van het portier! Als hij daar nog toe in staat was geweest, zou Ross met een ruk rechtop zijn gaan zitten, en misschien had hij dan zelfs luid 'Eureka!' geroepen. Maar dat ging niet. Hij kreeg nauwelijks lucht meer en het enige wat er nog uit zijn mond kwam, was een amechtig soort gehijg. De kruk van zijn autoportier was ingesmeerd met iets wat hem nu fataal werd. Hij tuurde naar de telefoon op het nachtkastje. Niet meer dan zestig centimeter bij hem vandaan, maar het ding had net zo goed in China kunnen staan.

In het donker zag hij naast zijn bed een gedaante opdoemen. De man was niet in vermomming, en zelfs in het zwakke licht kon Ross zijn gezicht nog zien. Hij was jong en hij zag er heel normaal uit. Ross had duizenden mannen gezien die er net zo uitzagen, en daar altijd heel weinig aandacht aan besteed. In zijn werk had hij niets te maken gehad met het normale, maar zich juist bezigge-

houden met het buitengewone. Ross kon zich niet voorstellen hoe iemand zoals deze man erin was geslaagd hem te grazen te nemen.

Terwijl zijn ademhaling steeds moeizamer werd, trok de man iets uit zijn zak en hield dat voor het gezicht van de stervende. Het was een foto, maar Ross kon niet zien wie erop stond. Toen dat tot de man doordrong, knipte hij een klein zaklampje aan en scheen ermee op de foto. Ross keek er aandachtig naar, maar toch zag hij pas wie het was toen Harry Finn de naam zei.

‘Nu weet je het,’ zei Harry Finn zachtjes. ‘Nu weet je het.’

Hij haalde de foto weg en bleef zwijgend op Ross staan neerkijken terwijl de verlamming zich door het lijf van de oude man heen vrat. Finn bleef zijn blik op de ander gericht houden totdat Ross’ borstkas een laatste beweging maakte en zijn ogen star en glazig werden.

Twee minuten later liep Harry Finn door het bos achter Ross’ huis. De volgende ochtend zat hij in een vliegtuig, maar deze keer gewoon in de cabine. Hij landde, reed naar huis, gaf zijn vrouw een kus, speelde wat met zijn hond en ging de kinderen van school halen. Die avond gingen ze met zijn allen uit eten om te vieren dat zijn jongste kind, de acht jaar oude Susie, de rol van pratende boom had gekregen in een schooltoneelstuk.

Om twaalf uur ’s nachts liep Harry Finn voorzichtig de trap af, en stapte de keuken binnen, waar George, de trouwe labrador die niet helemaal raszuiver was, opsprong uit zijn zachte mand om hem welkom te heten. Terwijl hij aan de keukentafel zat en de hond aaide, strepte Finn in gedachten Dan Ross van zijn lijstje af.

Daarna richtte hij zijn aandacht op de volgende naam op het lijstje. Carter Gray, het voormalige hoofd van het National Intelligence Center, de organisatie die zeggenschap had over alle Amerikaanse inlichtingendiensten.

Annabelle Conroy strekte haar lange benen en keek naar het langzaam voorbijtrekkende landschap aan de andere kant van het raam van de Amtrak Acela-wagon. Ze ging bijna nooit met de trein. Over het algemeen reisde ze op een hoogte van tien kilometer, waar ze pinda's weghapte, aan waterige cocktails van zeven dollar per glas nipte en over haar volgende truc mijmerde. Maar dit keer zat ze in de trein, want haar medepassagier, Milton Farb, durfde zich nergens in te wagen wat over het vermogen en de intentie beschikte om zich los te maken van de aardbodem.

'Vliegen is de veiligste manier van reizen, Milton,' had ze hem verteld.

'Niet als je in een vliegtuig zit dat in een dodelijke spiraalvlucht aan het neerstorten is. Dan is de kans om de pijp uit te gaan ongeveer honderd procent. En dat risico is me veel te groot.'

Het was lastig om genieën tegen te spreken, had Annabelle ontdekt. Maar toch had Milton, de man met het fotografische geheugen en een snel tot ontwikkeling komend talent voor het vertellen van briljante leugens, goed werk geleverd. Ze hadden Boston verlaten na een succesvolle klus. Het voorwerp bevond zich weer waar het hoorde en niemand had eraan gedacht om de politie te bellen. In Annabelles wereld van trucs met heel hoge inzetten stond dat gelijk aan perfectie.

Dertig minuten later, toen Amtraks enige supersnelle trein zijn kronkelige route langs de oostkust volgde en een station binnen reed, keek Annabelle snel even uit het raam en ze kon een huivering niet bedwingen toen de conducteur aankondigde dat ze Newark, New Jersey binnen reden. New Jersey was Jerry Baggerterritorium, al stopte de Amtrak Acela godzijdank niet in Atlantic City, waar het imperium van de maniakale casinobaas gevestigd was. Als de trein daar wel zou stoppen, had Annabelle er beslist niet in gezeten.

Maar ze was slim genoeg om te beseffen dat Jerry Bagger heel goede redenen had om Atlantic City te verlaten en naar haar op

zoek te gaan, waar ze ook mocht zijn. Als je zo'n man veertig miljoen dollar lichter maakte, was het bepaald niet irrationeel om ervan uit te gaan dat hij echt zijn uiterste best zou doen om haar stukje bij beetje in duizend stukken te scheuren.

Ze keek snel even naar Milton, die met zijn jongensachtige gezicht en zijn halflange haar een jaar of achttien leek. In werkelijkheid liep de man al tegen de vijftig. Hij was druk in de weer met zijn computer, maar wat hij daar nou mee uitspookte, zou voor Annabelle, en alle andere mensen die niet minstens even geniaal waren als hij, altijd ondoorgroendelijk blijven.

Verveeld stond Annabelle op en ze liep naar de restauratiewagon, waar ze een blikje bier en een zakje chips kocht. Op de terugweg zag ze een afgedankte *New York Times* op een van de tafeltjes liggen. Ze ging zitten, en terwijl ze bier dronk en chips at, sloeg ze achteloos de pagina's om, op zoek naar dat ene stukje informatie dat misschien inspiratie zou kunnen leveren voor haar volgende avontuur. Zodra ze weer terug was in Washington zou Annabelle een paar moeilijke beslissingen moeten nemen, en de belangrijkste daarvan was of ze zou blijven waar ze was of het land uit zou vluchten. Ze wist wat haar antwoord hóorde te zijn. Een naamloos eiland in de Stille Oceaan zou op dit moment de veiligste plek voor haar zijn om de tsunami uit te zitten die Jerry Bagger heette. Bagger was halverwege de zestig en door de lange truc die ze hem had geflikt, was zijn bloeddruk ongetwijfeld flink omhooggeschoten. Met een beetje mazzel viel hij op korte termijn dood neer na een hartaanval, en dan was zij zonder kleerscheuren van hem verlost. Daar kon ze echter niet op rekenen. Met iemand als Jerry moest je er gewoon van uitgaan dat je altijd pech zou hebben.

Het hoorde geen moeilijke beslissing te zijn, maar dat was het wel. Ze was gehecht geraakt, voor zover iemand als zij maar gehecht kon raken, aan een groepje wonderlijke figuren dat zichzelf de Camel Club noemde. Ze kon een glimlach niet onderdrukken toen ze aan die vier mannen dacht. Een van hen was Caleb Shaw, die in de Congresbibliotheek werkte, en die deed haar heel sterk denken aan de laffe leeuw uit *The Wizard of Oz*. Maar toen stierf haar glimlach weg. Oliver Stone, de leider van dit zootje ongeregeld, was een heel wat formidabeler figuur. Hij moest een heel

indrukwekkend verleden hebben, dacht Annabelle. Een verleden dat zelfs nog merkwaardiger en indrukwekkender was dan dat van haarzelf, en dat zei echt wel iets. Ze wist niet of ze afscheid zou kunnen nemen van Oliver Stone. Zou ze ooit nog eens zo iemand als hij tegen het lijf lopen?

Ze keek snel even op naar een jongeman die net langs kwam lopen en die geen enkele moeite deed om zijn bewondering te verhullen voor haar weelderige figuur, lange blonde haar en zesendertig jaar oude gezicht. Hoewel ze net niet zo knap was dat de mensen spontaan wauw gingen roepen als ze haar zagen, zat ze daar toch niet ver vandaan, en dat ondanks een klein litteken in de vorm van een vishaakje, onder haar rechteroog. Dat litteken had ze te danken aan haar vader Paddy Conroy, de beste kortetrucartiest van zijn generatie en in de ogen van zijn enige kind de slechtste vader van de hele wereld.

‘Hé,’ zei de jongeman. Met zijn magere lijf, verwarde haar en dure kleren, die erop ontworpen waren om goedkoop en grungy te lijken, zag hij eruit als een wandelende advertentie voor Abercrombie & Fitch. Ze nam hem snel even op en schatte hem in als een bevoorrecht studentje met veel meer geld dan goed voor hem was, en de bijbehorende, onuitstaanbaar verwaande instelling.

‘Jij ook hé,’ zei ze en ze richtte haar aandacht weer op haar krant.

‘Waar ga jij naartoe?’ vroeg hij terwijl hij naast haar ging zitten.

‘Niet waar jij naartoe gaat.’

‘Maar je weet niet waar ik naartoe ga,’ zei hij speels.

‘Dat is nou precies wat ik bedoel.’

Of hij snapte het niet, of het kon hem niet schelen. ‘Ik ga naar Harvard.’

‘Wauw, dat had ik nooit gedacht zeg.’

‘Maar ik kom uit Philadelphia. Mijn ouders hebben een landgoed aan de Main Line.’

‘Nogmaals wauw. Het is fijn om ouders te hebben met een landgoed,’ zei Annabelle op een toon die maar al te duidelijk maakte dat dat haar niet interesseerde.

‘Het is ook fijn om ouders te hebben die vaak het land uit zijn. Ik geef daar vanavond een feestje. Het wordt echt vet cool. Heb je zin om ook te komen?’

Annabelle voelde zijn blik over haar lijf gaan. Oké, hier gaan we weer. Annabelle wist dat ze het beter kon laten, maar met dit soort jongens kon ze er gewoon niets aan doen.

Ze vouwde de krant dicht. ‘Weet ik niet. Wat bedoel je met vet cool?’

‘Hoe cool wil je dat het wordt?’ Ze kon gewoon zien dat zijn lippen het woord ‘baby’ begonnen te vormen, maar kennelijk ging dat zelfs hem toch een beetje te ver, in ieder geval zo kort na het begin van het gesprek.

‘Ik heb de pest aan tegenvallers.’

Hij legde zijn hand op haar arm. ‘Het zal je echt niet tegenvallen.’ Ze glimlachte en gaf een kloppje op zijn hand. ‘Nou, maar waar hebben we het dan over? Drank en seks?’

‘Dat spreekt vanzelf.’ Hij gaf een kneepje in haar arm. ‘Hé, ik zit in de eerste klas. Waarom kom je niet bij me zitten?’

‘En verder niets, behalve drank en seks?’

‘Wil je de details weten?’

‘De details zijn juist waar het om gaat, eh...’

‘Steve. Steve Brinkman.’ Hij liet een zorgvuldig ingestudeerd lachje horen. ‘Je weet wel, een van dié Brinkmannen. Mijn vader is vice-voorzitter van de raad van bestuur van de grootste banken van het land.’

‘Het is maar dat je het weet, Steve. Als je alleen maar cocaïne hebt op dat feestje van jou, zou ik echt heel teleurgesteld zijn.’

‘Wat wil je hebben? Ik weet zeker dat ik er wel aan kan komen. Ik heb mijn connecties.’

‘Speed, angeldust, PCP, maar dan wel met de spullen om het goed te doen. En geen limonade. Van limonade word ik altijd pisnijdig,’ voegde ze eraan toe, en daarbij had ze het natuurlijk over drugs van slechte kwaliteit.

‘Zóó, jij weet er een hoop van,’ zei Steve terwijl hij zenuwachtig naar de andere mensen in de restauratiewagon keek.

‘Heb je ooit weleens smack gerookt, Steve?’ vroeg ze.

‘Eh, nee.’

‘Dat is een hartstikke gave manier om heroïne te inhaleren. Dat geeft je nou pas echt een buzz, als je er niet aan doodgaat natuurlijk.’

Hij haalde zijn hand van haar arm. ‘Dat lijkt me niet erg verstandig.’

‘Hoe oud ben jij?’

‘Twintig. Hoezo?’

‘Ik heb het liefst jongens die net een beetje jonger zijn. Ik heb gemerkt dat als een man eenmaal achttien is, hij bij het neuken zijn beste tijd al gehad heeft. Heb je ook minderjarigen op dat feestje van je?’

Hij stond op. ‘Misschien was dit toch niet zo’n goed idee.’

‘O, ik ben niet kieskeurig hoor. Jongens of meisjes, dat maakt me niet uit. Ik bedoel als je zwaar onder de pep zit, wat is het verschil dan eigenlijk nog?’

‘Oké, ik ga ervandoor,’ zei Steve haastig.

‘En dan nog iets.’ Annabelle haalde haar portefeuille tevoorschijn en zwaaide met een nepbadge. ‘Ken je het embleem van de DEA, Steve? Dat staat voor Drugs Enforcement Agency.’

‘O, lieve god!’

‘En nu je me hebt verteld over het landgoed van pappie en mammi Brinkman aan de Main Line weet ik zeker dat mijn arrestatieteam dat zonder moeite zal weten te vinden. Als je tenminste nog steeds van plan bent om door te gaan met dat vet coole feest van jou.’

‘Alsjeblieft, ik zweer bij God, ik wilde alleen maar...’ Hij stak zijn hand uit om niet te vallen. Annabelle greep die beet en kneep er hard in.

‘Ga terug naar Harvard, Stevie. Als je eenmaal geslaagd bent, kun je je leven verknallen op welke manier je maar wilt. Maar kijk voortaan wel uit wat je allemaal tegen vreemde vrouwen in een trein zegt.’

Ze keek hem na terwijl hij wegholde over het gangpad en uit het zicht verdween in de veilige eerste klaswagon.

Annabelle dronk haar bier op en bladerde zonder veel aandacht de laatste krantenpagina’s door. En nu was het haar beurt om plotse-ling te voelen hoe al het bloed uit haar gezicht wegstroomde.

Op een landgoed aan een afgelegen deel van de Portugese kust was een bijna doodgeslagen Amerikaan aangetroffen, die onder voorbehoud was geïdentificeerd als Anthony Wallace. In hetzelf-

de landhuis waren ook drie lijken aangetroffen. De politie vermoedde dat het om een roofmoord ging. Hoewel Anthony Wallace nog leefde, was hij in coma en had hij zwaar hersenletsel opgelopen. Er werd niet verwacht dat hij daar nog van zou herstellen. Annabelle scheurde het artikel uit en liep nogal onvast ter been terug naar haar plaats.

Jerry Bagger had Tony te grazen genomen, een van haar partners bij de truc waarmee ze de casinobaas te grazen had genomen. Een landgoed? Ze had Tony toch zo duidelijk gezegd dat hij zich geëid moest houden en niet met zijn geld moest gaan lopen smijten. Hij had niet geluisterd en nu was hij hersendood. Jerry liet over het algemeen geen getuigen achter.

Maar wat had Jerry uit Tony los weten te krijgen? Ze wist het antwoord op die vraag al. Alles.

Milton hield op met typen en keek haar strak aan. ‘Voel je je wel goed?’

Annabelle gaf geen antwoord. Terwijl de trein statig terugreed naar Washington zat ze naar buiten te staren zonder ook maar iets van het landschap te zien. Haar zelfvertrouwen was als sneeuw voor de zon verdwenen en het enige wat ze nu nog voor zich zag, waren de gruwelijke details van haar naderende dood, met de complimenten van Jerry Bagger.

Nadat hij er met veel moeite in was geslaagd om de oude, met mos begroeide grafzerk weer rechtop te zetten, stampte hij de aarde eromheen stevig aan om te zorgen dat het ding overeind bleef staan. Daarna ging hij op zijn hurken zitten en veegde zijn voorhoofd droog. Hij had een draagbare radio naast zich op de grond staan, die was afgestemd op de plaatselijke nieuwszender. Voor Stone was informatie al even noodzakelijk als zuurstof. Terwijl hij naar de radio zat te luisteren, schrok hij plotseling op. Die middag zou er in het Witte Huis een ceremonie plaatsvinden waarbij verschillende onderscheidingen zouden worden uitgereikt. Een van de gelukkigen was niemand anders dan Carter Gray, het voormalige hoofd van alle Amerikaanse inlichtingendiensten, die kortgeleden met pensioen was gegaan. Hij zou de presidentiële Medal of Freedom ontvangen, de hoogste civiele onderscheiding van de Verenigde Staten. Gray had zijn land ongeveer veertig jaar gediend, las de presentator voor, en hij citeerde de president, die verklaarde dat Carter Gray een man was op wie heel Amerika trots kon zijn, een echte patriot en een voorbeeldig dienaar van de publieke zaak.

Stone was het bepaald niet eens met die inschatting. In feite was het zelfs door zijn toedoen gekomen dat Carter Gray zo abrupt ontslag had genomen uit zijn functie als nationale 'inlichtingensaar'.

'De president moest eens weten dat de man die hij een medaille gaat uitreiken bereid was om hem een kogel door zijn kop te schieten,' mompelde Stone onhoorbaar. Maar dat was een waarheid waar het land nog niet aan toe was, en ook wel nooit aan toe zou komen.

Hij keek op zijn horloge. De doden zouden het wel even zonder hem redden. Een uur later, nadat hij had gedoucht en zijn beste tweedehandskleren had aangetrokken, verliet Stone het Mount Zion-kerkhof, waar hij een huisje had en als klusjesman werkte. Mount Zion was een belangrijke halte van de Ondergrondse

Spoorweg geweest – de lange reeks onderduikadressen waarlangs ontsnapte slaven tijdens de Amerikaanse Burgeroorlog uit het Zuiden naar het vrije Noorden werden gesmokkeld – en vormde ook de laatste rustplaats van tal van bekende Amerikanen van Afrikaanse afkomst.

De afstand van de rand van Georgetown naar het Witte Huis verduwen snel onder de lange passen van de magere, 1,85 meter lange Stone. Op zijn eenenzestigste was hij nog maar heel weinig van zijn energie en levenskracht kwijt. Met zijn gemillimeterde grijze haar zag hij eruit als een sergeant van de mariniers die niet lang geleden met pensioen was gegaan, en in zekere zin was hij nog steeds een soort commandant, al was de ongeregelde eenheid die de Camel Club werd genoemd, op geen enkele manier officieel erkend. De Camel Club bestond uit hemzelf en drie anderen: Caleb Shaw, Reuben Rhodes en Milton Farb.

En misschien zou Stone daar nog een naam aan moeten toevoegen: Annabelle Conroy. Hun vorige avontuur had haar bijna het leven gekost, net als hun allemaal trouwens. Annabelle was een van de behendigste, meest capabele en moedigste mensen die Stone ooit had gekend. Hij had echter een diep, intuïtief gevoel dat de vrouw, die nu samen met Milton Farb een paar losse eindjes aan het wegwerken was, hen binnenkort zou gaan verlaten. Er zat iemand achter haar aan, besepte Stone, iemand voor wie Annabelle werkelijk bang was. En onder die omstandigheden was het soms het verstandigst om ervandoor te gaan. Dat begreep Stone maar al te goed.

Het Witte Huis lag nu recht voor hem. Hij zou nooit toestemming krijgen om het terrein te betreden door de eerbiedwaardige poort aan de voorkant en beschikte zelfs niet meer over het recht om op die begeerlijke zijde van Pennsylvania Avenue te staan. Maar hij kon wel gaan staan wachten in het aan de overkant van de straat gelegen Lafayette Park. Vroeger had hij daar een tent gehad, maar niet lang geleden had de Secret Service hem gedwongen die weg te halen. Er bestond echter nog steeds vrijheid van meningsuiting in Amerika, en dus was zijn bord blijven staan. Het was bevestigd aan twee in de grond gestoken stukken vlechtijzer, en de tekst die erop stond luidde: IK WIL DE WAARHEID WETEN. En dat gold ook

voor enkele andere mensen in deze stad, zo ging het gerucht. Maar tot nu toe had Stone nog nooit gehoord dat iemand hier in de wereldhoofdstad van erom heen draaien en bedrog de waarheid ook werkelijk had gevonden.

Om de tijd te verdrijven stond hij een tijdje te praten met een paar geüniformeerde Secret Service-agenten die hij kende. Toen de poorten van het Witte Huis opengingen, brak Stone het gesprek af en keek naar een zwarte Lincoln Town Car die het terrein af reed. Hij kon niet door het getinte glas heen kijken, maar om de een of andere reden wist hij dat Carter Gray degene was die daar in die dure auto zat. Misschien gaf de man gewoon een sterke geur af. Hij bleek het bij het rechte eind gehad te hebben, want toen het raampje omlaag schoof, stond hij plotseling oog in oog met de gewezen inlichtingensaar, nieuwe drager van de Medal of Freedom en grote Oliver Stone-hater.

Terwijl de auto vaart minderde om de straat in te kunnen draaien, keek Gray Stone volkomen uitdrukingsloos aan. Toen verscheen er een grijns op het brede en bebrilde gezicht, en Gray hield zijn grote, blinkende medaille omhoog, zodat Stone die kon zien.

Omdat hij zelf geen medaille had, stak Stone in plaats daarvan zijn middelvinger maar op. De glimlach veranderde in een woedende grauw en het raampje schoot snel weer omhoog.

Stone draaide zich om en wandelde terug naar zijn begraafplaats met het gevoel dat dit tochtje zeer de moeite waard was geweest.

Toen Carter Grays auto 17th Street in reed, werd die gevolgd door een andere auto. Harry Finn was die ochtend naar Washington gereden. Ook hij had gehoord over Grays grote dag in het Witte Huis, en net als Oliver Stone was hij ernaartoe gegaan om de man te zien. Maar Stone wilde alleen maar iemand voor wie hij niets dan weezin en verachting koesterde, laten merken dat hij er ook nog was, en Finn wilde een passende manier zoeken waarop hij Gray kon vermoorden. De auto vóór hem reed Washington uit en Maryland binnen, naar de aan de Chesapeake Bay gelegen stad Annapolis, die onder meer beroemd was om zijn met krab gevulde pasteitjes en als vestigingsplaats van de Amerikaanse Marine-academie. Gray had niet lang geleden zijn afgelegen boerderij in Virginia verwisseld voor een nog veel afgelegener huis op een klif

met uitzicht over de baai. Omdat hij niet langer in overheidsdienst was, werd hij minder intensief bewaakt dan vroeger, maar omdat hij in zijn vroegere werk de woede van een aantal vijanden van Amerika over zich had afgeroepen, die niets liever zouden doen dan hem een kogel door zijn kop te schieten, waren er nog steeds twee beveiligingsmensen bij hem gestationeerd, en als voormalig directeur van de CIA kreeg hij nog steeds elke dag een briefing.

Finn beseftte dat het heel wat moeilijker zou worden om Gray te vermoorden dan om iemand als Dan Ross naar de andere wereld te helpen. Omdat het zo ingewikkeld was, was dit al de vierde keer dat Finn het terrein ging verkennen. Om niet opgemerkt te worden had hij elke keer een andere auto gebruikt. En zelfs als hij de Lincoln zou kwijtraken in het verkeer, wist hij al waar die naartoe ging. Hij brak de achtervolging echter pas af toen de lange limousine een privégrindweg opdraaide en naar de kliffen toe reed waar Grays huis op stond, tien meter boven het punt waar het water van de Chesapeake Bay met een dreunend geluid tegen de rotswand sloeg.

Die avond, terwijl hij met een verrekijker in een boom zat, zag Finn achter Grays huis iets wat hem in staat zou stellen om de man te vermoorden. Finn glimlachte zelfs toen het plan in zijn gedachten snel vorm aannam.

Die avond bracht hij zijn dochttertje Susie naar zwembles. Terwijl hij op de tribune zat en trots toekeek hoe haar lijfje in perfecte vorm door het zwembad gleed, stelde hij zich voor hoe de laatste minuten van Carter Grays leven eruit zouden zien. Het zou allemaal de moeite waard zijn.

Hij reed met zijn dochttertje naar huis, hielp haar en haar tien jaar oude broertje Patrick naar bed brengen, kreeg ruzie met zijn tiernerzoon en gooide daarna met hem een bal naar de basket op de oprit naar hun huis totdat ze allebei onder het zweet zaten en liepen te brullen van het lachen. Eenmaal in bed bedreef hij de liefde met zijn vrouw Amanda, die door iedereen Mandy werd genoemd, en toen hij daarna de slaap niet kon vatten, stond hij rond middernacht weer op en smeerde alvast de boterhammen voor de volgende schooldag. Hij zette ook zijn handtekening onder een briefje waarin hij zijn oudste zoon David toestemming gaf voor een

schoolreisje naar het Capitool en andere bezienswaardigheden in de Amerikaanse hoofdstad. Volgend jaar zou Dave naar de high-school gaan en Finn en Mandy waren samen met hem naar verschillende open dagen geweest. David hield van wis- en natuurkunde en zou waarschijnlijk ingenieur worden, dacht Finn. Hij had zelf ook wel aanleg voor techniek, en hij was bijna die kant op gegaan voordat zijn leven nogal een omweg had gemaakt. In plaats daarvan was hij bij de marine gegaan en had zich al snel weten op te werken naar een elite-eenheid.

Finn was een voormalig lid van het Navy SEAL-team en had ervaring met speciale operaties en gevechtservaring op zijn cv. En hij beschikte over unieke talenkennis, dankzij een taleninstituut in Californië waar je vierentwintig uur per etmaal in een vreemde taal werd ondergedompeld en waar hij een flink stuk van zijn leven bezig was geweest om Arabisch te leren. De dialecten die hij niet op school had geleerd, had hij zich eigen gemaakt toen hij in dat deel van de wereld actief was. In zijn huidige baan moest hij veel reizen, maar hij was ook vaak thuis. Het was bijna nooit voorgekomen dat hij een sportwedstrijd van de kinderen of een belangrijke gebeurtenis op school had moeten overslaan. Hij was er voor zijn kinderen in de hoop dat zij er later voor hém zouden zijn. Op meer kon je als ouder niet hopen, vond hij.

Toen hij alle boterhammen in de trommeltjes had gestopt, ging hij naar zijn kleine studeerkamer, deed de deur dicht en begon duidelijke plannen op te stellen voor de aanslag op Carter Gray. Om praktische redenen zouden die niet het spiegelbeeld vormen van zijn confrontatie met Dan Ross. Maar Finn was er trouwens ook de man niet naar om een rond stukje hout in een vierkant gaatje te rammen. Zelfs moordenaars moeten flexibel zijn, misschien nog wel veel flexibeler dan anderen.

Finns blik bleef even rusten op de foto's van zijn drie kinderen op zijn bureau. Geboorte en dood. Het was voor iedereen hetzelfde. Aan de ene kant begon je te ademen en aan de andere kant hield je ermee op. Wat je daartussenin deed, bepaalde wie en wat je was. Maar Harry Finn beseftte dat het heel lastig zou zijn om hem in een hokje te plaatsen. Soms snapte hij het zelf niet eens helemaal.

Terwijl Oliver Stone wat werk aan het afmaken was, kwam de huurauto tot stilstand voor de toegangspoort van het kerkhof. Hij klopte het stof van zijn broek en toen hij die kant uit keek, kreeg hij een déjà vu. Ze had hem dit al eerder geflikt, maar na verloop van tijd was ze teruggekomen. Om de een of andere reden had Stone niet het idee dat de vrouw dat nog een keer zou laten gebeuren. Hij zou moeten zien wat hij daaraan doen kon, want hij wilde haar niet kwijt.

Annabelle Conroy stapte de auto uit en liep het open hek door. Haar lange zwarte jas hing open en waaide op in de wind, zodat er een bruine rok tot op haar knieën en een paar laarzen zichtbaar werden. Haar kapsel ging schuil onder een hoed met een brede en slappe rand. Stone deed de deur van het schuurtje niet ver van zijn huis dicht en deed het hangslot erop.

‘Milton heeft verteld dat jullie uitstapje naar Boston een groot succes was. Ik geloof niet dat ik de woorden “briljant”, “opmerkelijk” en “onverstoorbaar” ooit eerder zo vaak heb gehoord als er een persoon werd beschreven. Ik hoop dat je jezelf daarin herkent.’

‘Milton zou een geweldig goede oplichter kunnen zijn. Niet dat ik die manier van leven trouwens zou aanraden aan iemand om wie ik werkelijk geef.’

‘Hij zei ook dat je op de terugweg nogal angstig en somber keek. Is er iets gebeurd?’

Ze keek snel even naar zijn huisje. ‘Kunnen we binnen verder praten?’

Als je de inrichting van Stones huisje als Spartaans omschreef, zou je wel erg mild zijn. Wat stoelen, een stel niet bij elkaar passende tafeltjes, planken aan de muur die zo volgeladen waren met boeken in verschillende talen dat ze in het midden een eindje doorzakten, een oud en door de houtwormen aangevreten bureau, en dan ook nog een klein kookhoekje, een slaapkamer en een klein badkamertje, en dat allemaal samengepropt op een oppervlakte van 55 vierkante meter.

Ze pakten de twee gemakkelijkste stoelen die er waren, dat wil zeggen de enige twee waar nog iets van een bekleding op zat, en gingen bij de lege open haard zitten.

‘Ik kwam even langs om te vertellen dat ik ervandoor ga. Na alles wat er is gebeurd, vind ik dat ik je wel een uitleg verschuldigd ben.’

‘Je bent me niets verschuldigd, Annabelle.’

‘Zeg dat nou niet!’ snauwde ze. ‘Dit is zo al moeilijk genoeg. Laat me nou maar gewoon uitpraten, Oliver.’

Hij leunde achterover, sloeg zijn armen over elkaar en wachtte af wat ze zou gaan zeggen.

Ze trok het krantenartikel uit de zak van haar jas en gaf het hem aan. ‘Lees dit eerst maar.’

‘Wie is Anthony Wallace?’ vroeg hij toen hij klaar was.

‘Iemand met wie ik heb samengewerkt,’ zei ze vaag.

‘Iemand met wie je een truc hebt uitgevoerd?’ Ze knikte verstrooid.

‘En er zijn drie mensen vermoord?’

Annabelle stond op en begon te ijsberen. ‘Dat is wat ik er zo afschuwelijk aan vind. Ik heb Tony uitdrukkelijk gezegd dat hij zich gedeisd moest houden, en niet met zijn geld moest gaan lopen smijten. Maar wat doet hij? Precies het tegenovergestelde en nu zijn er drie onschuldige mensen dood die nog gewoon in leven hadden moeten zijn.’

Stone tikte op het stukje krant. ‘Nou, zo te zien zal die meneer Wallace van jou zich snel bij hen voegen, en dan zijn ze met zijn vieren.’

‘Maar Tony was niet onschuldig. Hij wist precies waar hij aan begon.’

‘En wat mag dat dan wel geweest zijn?’

Ze hield op met ijsberen. ‘Oliver, ik mag je graag en ik heb veel respect voor je, maar dit is een beetje...’

‘Illegaal? Ik hoop dat je inmiddels toch wel doorhebt dat dat geen enorme verrassing voor me is.’

‘En daar heb jij geen problemen mee?’

‘Ik denk dat niets wat jij ooit gedaan zou kunnen hebben erger kan zijn dan wat ik in mijn leven allemaal heb gezien.’

Ze keek hem een beetje scheef gaan. ‘Dan je hebt gezien of dan je hebt gedaan?’

‘Wie zit er achter je aan, en waarom?’

‘Dat gaat je niet aan.’

‘Wel als je wilt dat ik je help.’

‘Ik kwam je niet om hulp vragen. Ik wilde alleen maar dat je zou begrijpen waarom ik hier weg moet.’

‘Denk je nou echt dat je in je eentje veiliger zult zijn?’

‘Ik denk dat jij en de anderen heel wat veiliger zullen zijn als ik hier niet in de buurt ben.’

‘Dat vroeg ik niet.’

‘Ik heb wel vaker in een lastig parket gezeten en ik ben er altijd in geslaagd om me daar weer uit te werken.’

‘Ook in zo’n lastig parket als dit?’ Hij keek snel even naar het stukje krant. ‘Degene die dit heeft gedaan, lijkt me iemand die recht op zijn doel af gaat.’

‘Tony heeft een fout gemaakt, een ernstige fout. Dat ben ik niet van plan. Ik houd me gedeisd, zo lang als maar nodig is, en zo ver hiervandaan als ik maar komen kan.’

‘Maar je weet niet wat Tony hun verteld zou kunnen hebben. Beschikte hij over informatie die gebruikt zou kunnen worden om je op te sporen?’

Annabelle ging op de rand van de open haard zitten. ‘Zou kunnen,’ zei ze kortaf. ‘Waarschijnlijk wel,’ verbeterde ze zichzelf.

‘Dat is voor jou een reden temeer om dit niet in je eentje op te knappen. Wij kunnen je helpen.’

‘Oliver, ik stel je goede bedoelingen op prijs, maar je hebt geen idee waar jullie dan in verzeild raken. Die man is niet alleen een absolute schoft met een heleboel geld en zware jongens achter zich, maar bovendien heb ik iets illegaals gedaan. Je zou niet alleen je leven op het spel zetten, maar ook nog hulp en onderdak bieden aan een crimineel.’

‘Dat zou geen van beide voor het eerst zijn,’ zei hij.

‘Wie ben jij?’ vroeg ze met grote nadruk.

‘Je weet alles van me wat je hoeft te weten.’

‘En ik maar denken dat ik een van de beste leugenaars ter wereld was.’

‘We verdoen onze tijd. Wie en wat is die man?’

Ze wreef haar lange, dunne vingers over elkaar, haalde eens diep adem en zei: ‘Hij heet Jerry Bagger. Hij is de eigenaar van het Pompeï Casino, het grootste van Atlantic City. Hij is jaren geleden Las Vegas uitgezet omdat hij hartstikke gestoord was. Als je in zijn casino een fiche van vijf dollar wilde stelen, rukte hij je letterlijk je darmen uit je lijf.’

‘En hoeveel heb je hem, eh, lichter gemaakt?’

‘Waarom wil je dat weten?’

‘Het is belangrijk om te weten hoeveel reden die man heeft om achter je aan te gaan.’

‘Veertig miljoen dollar. Denk je dat dat reden genoeg is?’

‘Ik ben onder de indruk. Zo te horen is die Bagger geen man die zich makkelijk laat oplichten.’

Annabelle permitteerde zich een klein glimlachje. ‘Het was een van mijn betere trucs, dat moet ik toegeven. Maar Jerry is ook heel gevaarlijk, en echt niet helemaal goed bij zijn hoofd. Als hij zelfs maar dént dat iemand mij helpt, kan diegene wat hem betreft net zo goed mijzelf zijn, want hij zal van Bagger precies dezelfde behandeling krijgen: een echt heel, héél nare dood.’

‘Denk je dat hij weet dat je hier in Washington zit?’

‘Nee. Tony had geen idee waar ik naartoe zou gaan. En de anderen al evenmin.’

‘Dus er waren ook nog anderen bij betrokken? Misschien dat Bagger hen wel te pakken krijgt.’

‘Dat zou kunnen, ja. Maar zoals ik al zei, weten die al evenmin dat ik hier zit.’

Stone knikte langzaam. ‘Natuurlijk kunnen we er op dit moment niet zeker van zijn wat Jerry Bagger wel of niet weet. Ik ben er zeker van dat jouw naam of foto niet openbaar gemaakt is in alle publiciteit over dat gedoe met de Congressbibliotheek waarbij wij betrokken waren. Maar we kunnen er niet honderd procent zeker van zijn dat er niet ergens iets te vinden is waarmee hij je op het spoor kan komen.’

‘Oorspronkelijk was ik van plan om naar de Stille Oceaan te vluchten.’

Stone schudde zijn hoofd. ‘Mensen die op de vlucht zijn, gaan

altijd naar de Stille Oceaan. Dat is waarschijnlijk de eerste plek waar Bagger gaat zoeken.'

'Dat is toch zeker een geintje, hoop ik?'

'Een beetje wel, ja.'

'Dus jij denkt echt dat ik beter hier kan blijven?'

'Ja. Ik neem aan dat je je sporen goed hebt uitgewist. Is er niets wat erop wijst dat je hier bent, zoals namen, vliegtuigboekingen, telefoonnummers, vrienden of vriendinnen?'

Ze schudde haar hoofd. 'Ik ben min of meer in een opwelling hiernaartoe gegaan, en ik heb alles onder een valse naam gedaan.' Stone keek peinzend voor zich uit. 'Het zou nu het slimst zijn om er zo discreet mogelijk achter zien te komen wat Jerry Bagger allemaal weet.'

'Oliver, het lukt je nooit om zelf in de buurt van die vent te komen. Dat zou zelfmoord zijn.'

'Ik weet hoe ik zulke dingen moet uitzoeken, dus laat dat nou maar aan mij over.'

'Ik heb nog nooit eerder iemand om hulp gevraagd.'

'Het heeft me tientallen jaren gekost voordat ik iemand om hulp kon vragen.'

Ze keek hem wat verward aan. 'Maar je bent blij dat je dat gedaan hebt?'

'Dat is de enige reden waarom ik nu nog leef. Ga weg uit het hotel waar je nu logeert en neem ergens anders een kamer. Ik ga ervan uit dat je geld hebt.'

'Cash is geen probleem.' Ze stond op en liep naar de deur, maar draaide zich halverwege om. 'Oliver Stone, ik vind het echt heel fijn dat je dit doet.'

'Nu maar hopen dat je dat ook nog kunt zeggen als dit allemaal voorbij is.'